

В ЖГЛЕКОПАЧЪ

Въ тъменъ рудникъ подъ земята
вжглекопъ дълбай
съ малка копка въвъ ржката —
вжглища копай.
Иде нощъ, деньтъ умира,
отдихъ той не знай:
нито мигъ той не запира —
вжглища копай.
Вънъ поле е ведро, широко,
вънка день сияй —
вжглекопътъ въ мракъ неспирно
вжглища копай.

Хр. Цанковъ — Дерижанъ

Преди две десетилѣтия азъ напечатахъ въ „Свѣтулка“ единъ отъ първитѣ си разкази за деца — „Грѣхътъ на дѣда Ивана“. Написахъ го, защото неволята ме бѣше надвещила. Тогава азъ учехъ

въ университета и съ мжка изкарвахъ хлѣба си. Лѣтнитѣ месеци прекарвахъ въ родното си село. Най ми бѣше трудно да намѣря пари за пжтенъ билетъ. Помня: юний преваляше, нивитѣ вече сж почнали да жълтѣятъ и нашитѣ жетвари си точатъ сърповетѣ. Жадувахъ за селската самотия, за сладкия шумъ на класоветѣ, за залезитѣ надъ кръстцитѣ, вечерната пѣсенъ на шурцитѣ. Искаше ми се черъ селски хлѣбъ и бобъ въ прѣстено гърне. Но отъ кжде да взема пари за пжтъ по влака? Тѣкмо въ тия дни редакторътъ на „Свѣтулка“ ме покани да напиша едно разказче за списанието. Азъ написахъ две и ги отнесохъ въ издателството.

Мечтаехъ да получа пари само за билетъ до село, повече не искахъ. Наброиха ми хонорара за дветѣ разказчета. И пжтя и лѣтото бѣха осигурени.

Когато си отидохъ въ село нашитѣ ме попитаха:

— Какъ си дойде?

Отговорихъ: — Една свѣтулка ме донесе!

Този е първиятъ ми споменъ за четиридесетгодишното списание „Свѣтулка“.

А. Каралийчевъ